

Το Public Screen ξεκίνησε ως παρέμβαση της σύγχρονης τέχνης στο δημόσιο χώρο με τη χρήση ενός συγκεκριμένου εργαλείου: της δημόσιας οθόνης. Η επικοινωνιακή Δύναμη της δημόσιας οθόνης καθίσταται σταδιακά προνομιακό πεδίο επίδειξης πολιτικής και οικονομικής ισχύος, με πρόσφατα παραδείγματα εφαρμογής τις διεθνείς εμπορικές εκθέσεις και τις προεκλογικές συγκεντρώσεις πολιτικών κομμάτων. Μέσω της οθόνης του υπολογιστή οι άνθρωποι επιλύουν καθημερινά

απλές και εξειδικευμένες ανάγκες τους, από αγορές προϊόντων μέχρι βιβλιογραφική έρευνα και αναζήτηση συντρόφου, ενώ ορισμένοι επιλέγουν να ζήσουν μια 'δεύτερη ζωή' που υλοποιείται φαντασιακά, στον κυβερνοχώρο, να κατασκευάσουν και να προωθήσουν μία εκδοχή του εαυτού τους στην "μπλογκόσφαιρα". Ο ρόλος της δημόσιας οθόνης οδηγεί σε αναθεωρήσεις τους θεωρητικούς της οπτικής επικοινωνίας, της πολιτισμικής κριτικής και άλλων συναφών σπουδών. Σύμφωνα με τους DeLuca και Peeples, η δημόσια οθόνη είναι το υποχρεωτικό σύγχρονο συμπλήρωμα στη θεωρία του Jurgen Habermas για τη Δημόσια Σφαίρα. "Επειδή το μεγαλύτερο μέρος της επικοινωνίας πραγματοποιείται μέσω της οθόνης, οι εικόνες έχουν αποκτήσει μεγαλύτερη σημασία. Δεν αναπαριστούν την πραγματικότητα -τη δημιουργούν".

Το πρόγραμμα Public Screen επιδιώκει να επαναπροσδιορίσει τη σχέση της σύγχρονης τέχνης με το δημόσιο - αστικό χώρο και να διερευνήσει της επικοινωνιακές δυνατότητες της δημόσιας οθόνης. Διεισδύει σε χώρους διακίνησης επιβατών, όπως είναι ο Διεθνής Αερολιμένας και το Λιμάνι της Θεσσαλονίκης επιδιώκοντας να αποσπάσει μια ολιγόλεπτη θέαση έργων τέχνης, βίντεο και φωτογραφιών, που προβάλλονται σε οθόνες. Δημιουργεί διαύλους επικοινωνίας ορισμένων μορφών σύγχρονης τέχνης με διαφορετικές κατηγορίες του 'κοινού' που δεν θα είχε τη δυνατότητα ή δε θα έθετε ως προτεραιότητα μία επίσκεψη σε ένα μουσείο, μια πινακοθήκη ή ένα κέντρο σύγχρονης τέχνης. Εξάλλου, η ίδια η σύλληψη του Public Screen επανεξετάζει τις συμβατικές παραδοχές γύρω από την επικοινωνιακή λειτουργία της σύγχρονης τέχνης συνολικά. Μπορεί να αναπτυχθεί ένας δημιουργικός διάλογος ανάμεσα στο καλλιτεχνικό έργο που προβάλλεται σε μία δημόσια οθόνη και τον κάτοικο - επισκέπτη - περιπατητή της σύγχρονης μεγαλούπολης; Πως τροποποιούνται οι όροι αυτής της συνάντησης όταν το έργο τέχνης έχει απολέσει την αρχική υλική του υπόσταση και υφίσταται κυρίως ως αναπαράσταση, προβολή, έννοια, ή υπενθύμιση; Πως συνδέεται αυτή η διαδικασία με την αγορά της τέχνης; Η ένταξη του έργου τέχνης στο δημόσιο χώρο επαναπροσδιορίζει τους όρους της συνάντησης καλλιτέχνη - έργου - κοινού. Μέσω του Public Screen 96 καλλιτέχνες από την Ελλάδα, την Αγγλία, το Βέλγιο, τη Βραζιλία, τη Γαλλία, τη Γερμανία, τις ΗΠΑ, την Ισπανία, το Ισραήλ και την Κύπρο είχαν την ευκαιρία να παρουσιάσουν το έργο τους σε ένα μη συμβατικό, αταξινόμητο και απρόβλεπτο κοινό.

Συραγώ Τσιάρα

Διευθύντρια Κέντρου Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης